

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz.U. L 370, s. 1). oraz art. 15 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urzędzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8) — Przerwy w prowadzeniu pojazdu, okresy dziennego odpoczynku i czas pracy — Pojęcie — Obowiązek rejestracji — Czas udania się do miejsca przejęcia pojazdu poza centrum operacyjnym przedsiębiorstwa — Centrum operacyjne przedsiębiorstwa — Pojęcie — Odwieszenie kierowcy przez osobę trzecią

Sentencja

- 1) Pojęcie „centrum operacyjne”, użyte w pkt 21 i nast. wyroku z dnia 18 stycznia 2001 r. w sprawie C 297/99 *Skills Motor Coaches i in.*, należy definiować jako miejsce, z którym kierowca jest normalnie związany, mianowicie placówkę przedsiębiorstwa transportowego, w którym podejmuje on regularnie wykonywanie swoich obowiązków i do której powraca po ich wykonaniu w ramach normalnego świadczenia swojej pracy, nie realizując szczególnych wskázówek swojego pracodawcy.
- 2) Okoliczność, iż odnośny kierowca samodzielnie udaje się do miejsca przejęcia pojazdu wyposażonego w urządzenie rejestrujące lub jest tam przez kogoś zawożony nie ma wpływu na kwalifikację czasu przebycia tej drogi w kontekście pojęcia „odpoczynek” w rozumieniu art. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 22 lipca 2009 r. w sprawie T-234/09, Hârsulescu przeciwko Rumunii, wniesione w dniu 23 września 2009 r. przez Constatntina Hârsulescu

(Sprawa C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnoszący odwołanie: Constatntin Hârsulescu (przedstawiciel: C. Stanciu)

Druga strona postępowania: Rumunia

Postanowieniem z dnia 4 marca 2010 r. Trybunał Sprawiedliwości (piąta izba) oddalił odwołanie.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-57/01 Solvay przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 marca 2010 r. przez Solvay SA

(Sprawa C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: P.A. Forières, R. Jafferalli, F. Louis, A. Vallery, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 17 grudnia 2009 r.;
- w konsekwencji ponowne zbadanie skargi w zakresie, w jakim wyrok zostanie uchylony, i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2000 r., w całości lub w części, stosownie do zakresu zarzutów;
- uchylenie grzywny w wysokości 19 mln EUR albo bardzo istotne obniżenie jej kwoty celem naprawienia poważnej szkody poniesionej przez wnoszącą odwołanie wskutek niezwykle długiego czasu trwania postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego, który dzieli się na pięć części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie prawa do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie, ponieważ decyzja Komisji 2003/6/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. (¹) została wydana ponad dziesięć lat po podjęciu ścigania, a przynajmniej po wszczęciu postępowania poprzez doręczenie wnoszącej odwołanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów wystosowanego

przez Komisję. Solvay zarzuca Sądowi w szczególności, że nie dokonał ogólnej oceny terminu, wliczając do niego zarówno etap administracyjny, jak i sądowy postępowania (pierwsza część), że nie wziął pod uwagę czasu trwania postępowania przed Sądem (druga część), że uzależnił wyciągnięcie konsekwencji z przekroczenia rozsądnego terminu od wykazania konkretnego naruszenia jej prawa do obrony, podczas gdy obie zasady są niezależne i odrębne (trzecia część), że orzekł, iż w niniejszej sprawie nie doszło do takiego naruszenia (czwarta część) i że przeinaczył okoliczności faktyczne danego przypadku, ponieważ uznał, że wnosząca odwołanie zrezygnowała z wniesienia, tytułem żądania ewentualnego, o obniżenie grzywny ze względu na przekroczenie rozsądnego terminu (piąta część), podczas gdy Solvay wyraźnie wniosła o uchylenie lub przynajmniej obniżenie grzywny z tego tytułu.

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z trzech części, Solvay podnosi naruszenie art. 14 i 20 rozporządzenia Rady nr 17/62⁽²⁾, jako że Sąd zgodził się na wykorzystanie przez Komisję, w ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 102 TFUE, dokumentów zajętych podczas kontroli dotyczących ewentualnego udziału w porozumieniach lub uzgodnionych praktykach, prowadzonych na podstawie art. 101 TFUE (pierwsza część). Wnosząca odwołanie zarzuca też Sądowi, że zgodził się, by Komisja wykorzystała celem obciążenia Solvay dokumenty zebrane przypadkiem, podczas gdy Komisja nie mogła wówczas, nie mając podejrzeń, przeprowadzić kontroli celem zebrania tychże dokumentów (druga część). Wreszcie Solvay zarzuca Sądowi przeinaczenie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, jako że przyjął on istnienie istotnego podobieństwa między okolicznościami faktycznymi, jakie miały zostać ustalone w decyzji o kontroli, a okolicznościami faktycznymi, które stanowiły podstawę jej skazania (trzecia część).

W ramach zarzutu trzeciego, który składa się z sześciu części, wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd jej prawa do obrony, jako że nałożył on na nią obowiązek wykazania, że zagubione przez Komisję dokumenty z akt sprawy mogły być przydatne do jej obrony (pierwsza część). Nie można bowiem wykluczyć z urzędu, w braku pobieżnego zbadania akt sprawy, że omawiane dokumenty mogły mieć wpływ na decyzję wydaną przez Komisję (druga i trzecia część). Wreszcie wnosząca odwołanie kwestionuje ocenę Sądu, że nie wykazała, iż zaginione dokumenty mogły być przydatne do jej obrony w zakresie istnienia pozycji dominującej (czwarta część), rabatu przyznanego grupie Saint-Gobain (piąta część) i definicji właściwego rynku geograficznego (szósta część).

W ramach zarzutu czwartego Solvay podnosi naruszenie prawa do obrony, przepisów w dziedzinie ciężaru dowodu i domniemania niewinności, ponieważ Sąd uznał, że zagubione dokumenty z akt nie byłyby przydatne do jej obrony, podczas gdy wystarczy, że owe dokumenty pozwoliłyby jej raczej na poparcie zarzutów sformułowanych wcześniej niż na sformułowanie nowych zarzutów (pierwsza część) i zapewniłyby szansę, choćby ograniczoną, wywarcia wpływu na treść zaskarżonej decyzji (druga część).

W ramach zarzutu piątego wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie jej prawa do bycia wysłuchaną po stwierdzeniu przez Sąd nieważności pierwszej decyzji nakładającej na nią grzywnę i przed wydaniem przez Komisję zaskarżonej decyzji. Sąd nie ustosunkował się bowiem w zaskarżonym wyroku do jej skargi o stwierdzenie nieważności i odmówił uznania istnienia po stronie Komisji obowiązku wysłuchania danego przedsiębiorstwa, gdy we wcześniejszym wyroku Sądu stwierdzono nieprawidłowość proceduralną, która miała wpływ na czynności przygotowawcze.

W ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 102 TFUE i uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia, dopuszczając alternatywną definicję właściwego rynku geograficznego, niezależnie czy chodzi o rynek wspólnotowy czy o rynki krajowe.

W ramach zarzutu siódmego Solvay poddaje krytyce, w świetle obowiązku uzasadnienia i art. 102 TFUE, ocenę pozycji dominującej dokonaną przez Sąd w zaskarżonym wyroku, że rynek właściwy ma wymiar wspólnotowy (pierwsza część) lub krajowy (druga część). Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił nadzwyczajnych okoliczności wskazujących na brak pozycji dominującej (trzecia część).

W ramach zarzutu ósmego wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 102 TFUE i brak uzasadnienia, jako że Sąd uznał, iż rabat w wysokości 1,5% przyznany grupie Saint-Gobain stanowił rabat lojalnościowy mający wpływ na warunki konkurencji.

W ramach zarzutu dziewiątego wnosząca odwołanie podnosi brak uzasadnienia i naruszenie art. 102 TFUE, jako że Sąd stwierdził istnienie praktyki dyskryminacyjnej wynikającej z systemu rabatów przyznawanych partnerom handlowym, mimo że nie przeprowadzono kontroli celem sprawdzenia, czy wspomniana praktyka doprowadziła do postawienia klientów dominującego dostawcy w sytuacji niekorzystnej z punktu widzenia konkurencji (pierwsza część). Wreszcie Solvay zarzuca Sądowi nieuwzględnienie niewielkiego udziału, jaki stanowił węgiel sodu w kosztach własnych jej klientów (druga część).

(1) Decyzja Komisji 2003/6/WE z dnia 13 grudnia 2000 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 82 [WE] (sprawa COMP/33.133 — C: Węgiel sodu — Solvay) (Dz.U. 2003, L 10, s. 10).

(2) Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 13, s. 204).